

Žena mě chvíli studuje. Neunikne mi, že je silně zne-
pokožená a celkově znechucená. Určitě mě považuje za
šlapku trpící kocovinou. Záležitost na jednu noc, nad kte-
rou si Hoffmánnek umyl ruce. Společenský odpad. „Dou-
fejme,“ protahuje sladce, „že bude dobrý..“

Její hmatatelné nepřátelství mě katapultuje zpátky do
přítomnosti. Konečně se mi z hlubin paměti vynořuje
první mlhavá vzpomínka, pak druhá, třetí, až v hlavě
uslyším jemné cvak a vše najednou dává smysl. Vybavím
si Jirkovu podobu – tak, jak jsem ho viděla naposledy při
šachové partičce s dědou Gregorou, kterého porazil na
pouhých pět tahů, a jak ho už nikdy nevidím, protože
se jeho pozemské dny naplnily. Přejel ho nákladák. Ná-
kladák! Chápete to? Žádná střelná rána nebo gestapácký
provaz. Bože můj, rázem jako bych dostala ránu pěstí do
břicha, těžko se mi dýchá, duševní bolest mě stravuje za-
živa a vhání mi slzy do ještě slepených víček.

Jsou to stejně odporné emoce a pocity jako včera. Vi-
dina zapomnění je k uzoufání lákavá, nicméně zbabělá.
Rodiče na mě čekají! Musím se sebrat. Udělám několik
vratkých kroků, a protože se parkety pode mnou neustá-
le vlní, rychle se opřu bokem o hranu nejbližší komody,
než mi nohy definitivně vypoví poslušnost a já se roz-
plácnu jak široká, tak dlouhá. Před ní – před dozorkyní.
Čekám, až se místnost kolem mě přestane točit, přitom
pomalu, pěkně zhluboka nabírám vzduch do plic a očima
přelouskávám tituly jednotlivých knih na komodě. Bal-
zac, Stendhal, Tolstoj, Dostojevský, Dickens. Hoffmann
je nejspíš sečtělý člověk. A pak... *Die weiße Krankheit* od
Čapka? Čapka, který byl Adolfem Hitlerem považován za

říšského nepřítele číslo dvě?! Z jakého důvodu by Hoff-
mánnek četl zakázanou literaturu?

Jako by někdo vedl mou ruku, namátkou otevřu kni-
hu někde uprostřed. Vybafne na mě červeně podtržená
věta, na okraji stránky přeložená do češtiny. *Každý má
právo na život.*

Ježíši! Horlivě listuju dál...

Mír je lepší než válka.

COŽE?

„Prosím, vraťte tu knihu tam, odkud jste ji vzala,“ usly-
ším.

Poslechnu a namáhavě vzhlednu. „Kde je?“ Zaboha ne-
dokážu vyslovit jeho jméno nahlas. Zvykla jsem si o jeho
osobě přemýšlet jako o „něm“. Jedině tak mám pocit, že
si dokážu udržet jakýs takýs odstup.

Jedno ženino obočí se povýšeně vyklene. „Předpoklá-
dám,“ koutek úst jí nepatrně zacuká, „že máte na mysli
pana inspektora Hoffmanna.“

Koho jiného! Slabě přikývnu. Je mi šoufl.

„Má službu, odešel před půlhodinou,“ řekne svárlivě
a opět si mě bez zábran prohlíží, jako by ve mně viděla
kuželku, kterou chce porazit. Moc práce by jí to věru ne-
dalo. „Pověřil mě, abych vám připravila snídani,“ přiznává
lehce neochotně. „Pokud se předtím chcete umýt, tak –“

„A vy jste kdo?“ vyklouzne mi z úst, ani nevím jak.

Druhé obočí vystřelí nahoru. „Hospodyně. Smíte mě
oslovovat paní Žofková. Ještě nějaké další dotazy?“

Ta ženská se snad se mnou chce hádat? „Mně může-
te říkat Soňa. Jen Soňa. A ne, nemám další dotazy! Od-
cházím.“